

Ан Лиъри

Добрият дом

АН ЛИЪРИ
ДОБРИЯТ
ДОМ

ЕКСЛИБРИС

ДОБРИЯТ ДОМ
АН ЛИЪРИ
© 2012 Ан Лиъри

Превод Борислав Стефанов
Корица Николай Пекарев

The Good House. Copyright © 2012 by Ann Leary. All rights reserved.
St. Martin's Press,
175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010.
www.stmartins.com

"I Knew a Woman," copyright © 1954 by Theodore Roethke, from Collected Poems of Theodore Roethke by Theodore Roethke. Used by permission of Doubleday, a division of Random House, Inc. Any third-party use of this material, outside of this publication, is prohibited. Interested parties must apply directly to Random House, Inc., for permission.

This is a work of fiction. All of the characters, organizations, and events portrayed in this novel are either products of the author's imagination or are used fictitiously.

ISBN 978-619-7115-16-1

Отпечатана в „Симолини-94“.

Първо издание.
Всички права запазени.
Екслибрис 2015

www.exlibris.bg

За Денис

първа

Една обиколка на къщата ми е достатъчна, за да науча повече за обитателите ѝ, отколкото би разбрал някой психиатър след цяла година терапии. Спомням си как веднъж се пошегувах за това с Питър Нюболд – психиатърът, който е наел офиса над моя.

– Следващия път, когато ти дойде нов пациент – предложих му аз, – ще се промъкна в къщата му за една обиколка. Докато ти си пишеш бележки за миналото му, сънищата му и там каквото, аз ще светна с фенерчето в тавана, ще отворя няколко шкафа и ще надникна в спалните. После, когато си сравним бележките, гарантирам, че аз ще имам по-ясна представа за психичното здраве на човека.

Шегувах се, разбира се, но продавам къщи още откакто той е бил в отделенията и си държа на теорията.

Обичам къщи, в които си личи, че живеят хора. Цялостното износване е добър признак; един дом, който е прекалено хигиенизиран, говори за домашен раздор също толкова, колкото и абсолютният хаос. Алкоголици, хора със синдрома на Меси, ненаситни лакомници, наркомани, извратенци, любовчии, депресари – каквото и да е, мога да го видя по износените ръбове на гнездата им. Опушената воня на разлято уиски и цигари се долавя, въпреки отчаяното изобилие от ароматизирани свещи с мирис на ванилия. Животинската смрад се просмуква измежду дъските на пода, макар че лелката с котките са я разкарали още преди месеци. Брачната спалня, която е станала *негова*,

разхвърляната стая за гости, която очевидно вече е *нейна*...
Е, разбрахте ме.

Няма нужда да влизам в къщата, за да поставя диагноза – анализът от тротоара обикновено стига. Къщата на МакАлисън е отличен пример. Дори с удоволствие бих сравнила първоначалните си наблюдения за Ребека МакАлисън с Питър. Като за начало, тя беше в депресия. Една сутрин в края на май – беше скоро след като се бяха нанесли – минах оттам с колата и я видях; беше излязла в сутрешната мараня и садеше едногодишни растения покрай пътеката в градината. Още нямаше и седем часа, но си личеше, че се е занимавала от часове. Носеше доста ефирна бяла нощница, която беше влажна от пот и покрита с пръст. Вече имаше минавачи, но Ребека толкова се беше вгълбила в градинарството, че явно не ѝ беше хрумвало да си облече нещо нормално.

Спрях и я поздравих през прозореца на колата. Побъбрихме няколко минути за времето и за това как децата свикват с новото училище, но докато говорехме, долових някаква тъга в начина, по който тя садеше – някаква печал, все едно поставяше всяко стръкче в мъничка саксийка, в мъничко гробче. Садеше яркочервени циганчета. Винаги има нещо трескаво в подобен смел избор на цвят за предния двор. Сбогувах се и когато видях Ребека в огледалото, от това разстояние изглеждаше сякаш тънка струйка кръв водеше от къщата до мястото, където беше коленичила.

По-късно същия ден в пощата срещнах Линда Барлоу, озеленителката на МакАлисън, която ми каза:

– Предложих ѝ аз да ги засадя, но тя обича сама да го прави. Май ѝ е самотно там горе. Много рядко виждам мъжа ѝ.

Линда знаеше, че аз им бях продала къщата и май намекваше, че по някакъв начин не съм изпълнила дълга си да гарантирам спокойната аклиматизация на едно от най-новите съкровища на Уендоувър – семейство МакАлисън.

Уенди Хедъртън ги наричаше „прекрасните МакАлистър“. Всъщност с нея заедно осъществихме сделката. Аз продавах къщата, а Уенди от „Съдъби“ доведе прекрасните МакАлистър.

– Нужно е време – казах на Линда.

– Сигурно.

– Уенди Хедъртън им организира празненство следващата събота. Там ще се запознаят с приятни хора.

– Да, всичките приятни и изискани хора – засмя се Линда.

– Ти ще ходиш ли?

– Длъжна съм – отговорих. Преглеждах писмата си. Бяха предимно сметки. Сметки и реклами.

– Тежко ли ти е да ходиш по такива празненства? В смисъл... сега? – Линда каза това с мек тон и ме докосна по китката.

– Какво значи „сега“? – отвърнах рязко.

– А, нищо... Хилди – заекна тя.

– Лека нощ, Линда – казах и се обърнах, за да не види колко се беше изчервило лицето ми. Представи си само, Линда Барлоу да се притеснява дали *на мен* ми е тежко. Не бях виждала горкичката Линда на купон, откакто бяхме в гимназията.

И как само съжеляваше Ребека МакАлистър. Ребека беше омъжена за един от най-богатите хора в Нова Англия, имаше две прекрасни деца и живееше в имение, което някога беше принадлежало на съдия Реймънд Барлоу – дядото на Линда. Линда беше израснала в тази голяма и стара къща, с тези разкошни изгледи към пристанището и островите, но така се случило, че парите на семейството свършили, парцелът минал през няколко собственика и сега тя живее в апартамент над аптеката в Уендоувърския прелез. Ребека плащаше на Линда да се грижи за същите наследствени многогодишни растения – ароматните божури, уханните храсти на чаените рози, люляка и орловите нокти, ярките лехи с крем, жълт

нарцис и перуника – които баба ѝ посадила там преди повече от половин век.

Така че макар да е направо смешно тя да се тревожи за мен, още по-абсурдно е да съжاليا Ребека. Показвам домовете на много важни хора – политици, доктори, адвокати, дори понякога знаменитости – но признавам, че първия път, когато видях Ребека и когато ѝ показах дома на Барлоу, останах без думи. Спомних си нещо от едно стихотворение, което навремето едната ми дъщеря трябваше да научи наизуст за училище и ѝ помагах.

„Познавах една жена, до мозъка на костите красива.“

Тогава Ребека сигурно беше на трийсет или трийсет и една. Преди това бях потърсила Брайън МакАлистър в „Гугъл“ и очаквах да видя по-възрастна жена. Тогава си казах: „Хората сигурно си мислят, че му е дъщеря“, но в лицето ѝ имаше нещо много мъдро и разбиращо; в изражението ѝ се четеше някакво спокойствие, което жените придобиват чак след като пораснат децата им. Ребека има тъмна, почти черна коса и тази сутрин я беше вързала на рошава опашка с едно шарено шалче, но се виждаше, че когато я пусне, беше доста дълга и вълниста. Хвана ме за ръка и ми се усмихна. Тя е от онези жени, които се усмихват предимно с очите, а нейните сякаш в един миг бяха сиви, а в следващия – зелени. Сигурно беше така заради светлината.

Тогава беше малко слабичка, но цялата ѝ структура е мъничка и не ми изглеждаше толкова изпита, колкото по-късно. Беше дребничка. И красива. „Тя кръгове описваше, и кръговете се въртяха“, същото стихотворение, макар че още не мога да си спомня как се казваше поетът, но тя беше от онези естествено елегантни жени, чиято близост те кара да се чувстваш грамадна и тромава. Не съм дебела, но мога да отслабна мъничко. Уенди Хедъртън е слаба, но са ѝ правили всякакви липосукции и подобрения. Не знам кого си мисле-

ше, че заблуждава преди няколко години с онези приказки за операцията на жлъчката.

Добре известно е, че МакАлистър бяха налели цяло състояние в едногодишния ремонт на стария дом на Барлоу. Брайън МакАлистър, ако не знаете, е един от основателите на „Р. Е. Къруин“, един от най-големите хедж фондове на света. Израснал на партера в триетажна къща в южен Бостън, заедно с четирима братя и една сестра, и станал милиардер, преди да навърши петдесет. Ако се беше оженил за някоя друга, сигурно щеше да живее в някое имение в Уелзли или Уестън и да си има прислуга, но се оженил за Ребека, а тя, понеже като дете си имала слуги, а родителите ѝ не ѝ обръщали внимание, обичаше сама да прави всичко.

Откъде знам толкова много за МакАлистър ли? Не е само от дома им. Знам почти всичко, което се случва в града. По един или друг начин, все достига до мен. Аз съм кореняк; осма правнучка на Сара Гуд, една от набедените вещици, които обесили в Салем. Клиентите ми много се радват, когато го спомена в разговора. Че съм наследник на вещицата, която с усмивка и ирония наричали Добричката госпожа Гуд.¹ („Да“, смея се с тях всеки път, сякаш никога досега не ми е правило впечатление, „Добричката Гуди, ха-ха.“) Това, както и фактът, че родът ми е бил в Салем и тук, в близкия Уендоувър, още от седемнайсети век.

Съпругът ми Скот ми казваше, че ако живееш в друга епоха, мен също щели да ме обесят за вещерство. Ако щете вярвайте, но го казваше като един вид комплимент, а и е вярно – отговарям на описанието, особено сега, когато съм от по-тъмната страна на средната възраст. Казвам се Хилда и децата ми все ми повтарят, че това е вещерско име, но всички

¹ Заради фамилията Good (добра) и обръщението goodwife (букв. „добра съпруга“) – архаично обръщение, еквивалент на „госпожа“, за жени, които не са от благородно потекло. Б.пр. .

ме наричат Хилди. Живея сама; дъщерите ми вече са големи, а съпругът ми вече не ми е съпруг. Говоря си с животните. Сигурно щяха да ме познаят по това. А пък някои хора си мислят, че имам свръхестествена интуиция и че съм телепат, но не е така. Просто знам някои номера. Притежавам известни познания в областта на хората и както казах, обикновено знам какво правят всички.

Е, стремя се да знам какво правят, защото съм най-важният брокер в градче, където основният бизнес е или с антики, или с недвижими имоти. Преди е бил с корабостроене и миди, но последната корабостроителница в Уендоувър затвори преди повече от трийсет години. Сега тези от нас, които не се изхранват от чисто нови пари от хедж фондове, продават на всички останали крайбрежни парцели с надути цени. Тук все още може да се ловят миди – соленото бласто при Гечълския залив е идеално място за това – но човек вече не може да се изхранва от тях. Дори в „Пържените миди на Медис“ пълнят тъмните, мазни тави със замразени миди, поръчани от Нова Скотия. Така е, сега най-добрият начин да се изкарват пари тук е чрез недвижими имоти: продажбата, управлението, подобренията и поддръжката на тези безценни крайбрежни декари, които преди бяха мочурища и ферми, а наскоро бяха описани като „Новия златен бряг на север“ от списание *Бостън*.

Всъщност Брайън МакАлистер е собственик на списанието. При първата ни среща, след като му показах бъдещата му къща, той посочи един брой, сгънат на седалката в колата до мен и каза:

– Ей, Хилди, това е моето списание.

– Така ли? Ами вземи го, моят брой също се търкаля някъде тук.

– Не – засмя се Брайън, – аз съм собственикът. Списание *Бостън*. Аз го издавам. С един приятел го купихме миналата година.

„Е, голяма работа си, тузар и половина“, помислих си аз. Мразя богатшите. Е, и на мен не ми е зле напоследък, но мразя останалите богати.

– То ми е от любимите – отвърнах.

Все пак му показвах къща за два милиона; къща, за която бях сигурна, че жена му вече я беше изтърбушила и ремонтирала в мислите си; на ум я беше боядисала и обзавела, беше прекарала тръбите и електричеството, и я беше осветила драматично през тези няколко дни, откакто я беше видяла.

– Ако искаш, сигурно ще можем да ти направим намаление за реклама в раздела за недвижими имоти – каза Брайън.

– Да, ще съм ти много благодарна – отговорих.

И омразата ми малко намаля.